

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **Ing. A. B., MBA**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Igorem Penkou
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
třída Tomáše Bati 22, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spor byl o to, jestli napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné, jestli správní orgány žalobci přestupek prokázaly a jestli zde byl opomenutý důkaz.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze 7. 9. 2023, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Žalobce se měl úmyslně dopustit přestupku tím, že 6. 6. 2023 kolem 13:35 h na pozemní komunikaci v obci Lešná poblíž budovy společnosti MONROS č. p. 27 řídil motorové

vozidlo značky Škoda, registrační značky X, a při řízení držel v pravé ruce telefonní přístroj; tím porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Městský úřad žalobci uložil za přestupek pokutu 2 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

4. **Z rozhodnutí městského úřadu o přestupku** plyne, že oba zasahující policisté podobně popsali, jak a kdy uviděli žalobce řídit vozidlo a držet v ruce mobilní telefon, že to byl důvod, proč se za žalobcem vydali a provedli silniční kontrolu, že rozhledové podmínky nebyly ničím ztížené a že přestupek viděli přes čelní sklo služebního vozidla. Městský úřad vyhodnotil videozáznam předložený žalobcem tak, že je v horší kvalitě než služební záznam Policie ČR a že nemá vypovídající hodnotu, jelikož byl pořízen na jiném místě, v jiném čase a s jiným sklonem záběru. K námitce žalobce, že držel pouzdro na brýle, městský úřad poukázal na to, že policisté se shodli na tom, že žalobce držel v ruce právě mobilní telefon a ten držel u volantu; rovněž se shodli na tom, že se jednalo o dotykový telefon. Nadto žalobce s verzí pouzdra na brýle přišel až po zahájení řízení a při silniční kontrole takto neargumentoval, a proto policisté nemohli pouzdro řádně zdokumentovat. Žalobce při silniční kontrole pouze konstatoval, že ani neví, kde mobilní telefon má. Skutečnost, že se jeden z policistů v mapě neorientoval a nezakreslil místo, kde stálo služební vozidlo, nemá vliv na hodnověrnost jeho svědectví. Městský úřad považoval držení telefonu žalobcem při jízdě vozidlem za prokázané z výpovědí svědků, a nikoliv z kamerového záznamu. Záznam z palubní kamery Policie ČR městskému úřadu sloužil zejména k přesnému určení místa, kde přestupku došlo, k posouzení délky doby pozorování (vozidlo žalobce se před kamerou pohybuje po dobu tří sekund), vzdálenosti, odkud svědci pozorovali vozidlo a žalobce a k tomu, že vozidlo svědků stálo kolmo k silnici u jejího okraje, vpravo ve směru jízdy vozidla žalobce a dále podmínek pozorování, tj. že výhled svědků nebyl ničím rušený. Na základě záznamu mohl městský úřad porovnat děj zaznamenaný kamerou s výpověďmi svědků. Výpovědi svědků se v podstatných částech shodovaly a vzájemně doplňovaly a jejich výpověď byla podložena záznamem z palubní kamery služebního vozidla Policie ČR.
5. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zdůraznil, že ze svědeckých výpovědí obou svědků vyplývá, že přestupek žalobce nespatrii náhodně, ale zaměřovali se na tento druh přestupkového jednání. Tomu odpovídá i to, že výpovědi jsou plné detailů. Policisté podle jejich výpovědí stáli se služebním vozidlem u firmy MONROS v Lešné. Místo spáchání přestupku je zřejmé zejména z videozáznamu z palubní kamery. Není proto podstatné, že prap. J. si nepamatoval, kde přesně na parkovišti stáli, a nstržm. R. H. nebyl schopen místo jejich stanoviště zakreslit při ústním jednání do předložené mapky. Tato mapka navíc zabírá poměrně malé území, bez záchytných bodů, takže bez znalosti čísel popisných či bližší znalosti místa si lze toto území snadno splést s jiným místem.
6. Oba policisté seděli ve služebním vozidle, které stálo čelně k silnici, po které žalobce projížděl. Je pravdou, že se policisté neshodli na vzdálenosti od pozorovaného děje ani na délce pozorování. Je však třeba vnímat, že odhad vzdálenosti a délky pozorování jsou pouze orientační a poplatné subjektivnímu vnímání policistů, nemusí tedy odpovídat zcela skutečnosti. Důležité sdělení z jejich odhadu vzdáleností je, že tato vzdálenost nebyla nijak velká a že na projíždějící vozidlo dobře viděli. Místo jejich stanoviště, průjezd vozidla a jeho vzdálenost od stanoviště policistů navíc dokumentuje videozáznam z palubní kamery. Je zřejmé, že vozidlo policistů stálo na parkovišti přiléhajícím k vozovce, po které žalobce projížděl v jízdním pruhu přivráceném ke stanovišti policistů. Videozáznam dobře dokumentuje i výhledové podmínky policistů včetně počasí.

7. Oba policisté bez jakýchkoliv pochybností tmavý předmět viditelný na videozáznamu z palubní kamery považovali za mobilní telefon. Skutečnost, zda řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Žalovaný nehodlá nijak aprobovat neomylnost policistů, kteří se stejně jako ostatní lidé mohli splést, mohli se přehlédnout atp. Výpovědi policistů jsou však v podstatných rysech vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Každý člověk vnímá subjektivně a všímá si jiných detailů. Je proto zcela přirozené, že nabíječky si všiml pouze policista H. a policista J. nikoliv.
8. Tvrzení, že žalobce v ruce držel pouzdro na brýle, se prvně objevuje až v jeho vyjádření z 6. 8. 2023, a to až poté, co si 18. 7. 2023 převzal kopii videozáznamu z palubní kamery a měl možnost se s ním seznámit. Je s podivem, že žalobce o pouzdro na brýle při silniční kontrole nic neuvedl. Naopak z výpovědí policistů vyplývá, že žalobce při silniční kontrole nic takového nezmínil a pouze tvrdil, že ani neví, kde mobilní telefon má a hledal ho v tašce. Policisté ho zastavili až v následující vesnici a žalobce měl tedy časový prostor dát mobilní telefon do tašky. Pokud žalobce skutečně v ruce držel pouzdro na brýle, a nikoliv mobilní telefon, je otázkou, proč ho policistům neukázal, bylo-li umístěno na magnetu na středovém panelu, jak tvrdí. V tom se žalovaný zcela shodoval s městským úřadem. Jednalo by se totiž o zcela očekávatelnou reakci člověka, který v ruce držel diář, peněženku, kalkulačku, pouzdro na brýle či jakoukoliv jinou věc, kterou by si policisté mohli splést s mobilním telefonem.
9. A co víc, jeví se být jako nanejvýš přirozené, že osoba, které je vytýkáno protiprávní jednání, o kterém je přesvědčena, že ho nespáchala, se bezprostředně proti takovému obvinění ohradí nejjednodušším způsobem, který se v tu chvíli nabízí. Pokud by tedy žalobce držel v ruce diář, bylo by naprosto přirozenou reakcí člověka, který se ničeho nedopustil, aby toto sdělil policejní hlídce již na místě silniční kontroly a případně ho policistům ukázal – srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 As 52/2011-47 nebo č. j. 2 As 129/2011-113.
10. Žalobce měl právo dokládat tvrzení a důkazy i v průběhu správního řízení, měl možnost zvolit si procesní strategii. S ní se však pojí i odpovědnost obviněného a pokud některé argumenty či důkazy sdělí v pozdějších fázích řízení, podlamuje to celkovou věrohodnost jeho příběhu (viz rozsudky NSS č. j. 10 As 318/2016-46 a č. j. 1 As 83/2013-60, bod 37). Pravdivá skutečnost má totiž na rozdíl od verzí dodatečně vykonstruovaných tu jedinečnou vlastnost, že existuje sama o sobě od počátku, a proto je tak snadné ji zcela bezprostředně prezentovat. Žalovaný konstatoval, že v tomto smyslu bylo od žalobce možno prezentaci pravdivou verze na místě silniční kontroly oprávněně očekávat s odkazem na § 4 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a každý to od ní může v právním styku důvodně očekávat.
11. Verze prezentovaná žalobcem je tedy i díky výše předestřené argumentaci zásadně nevěrohodná. Naopak výpovědi policistů jsou vzájemně v podstatných rysech konzistentní a v souladu s prvotními podklady rozhodnutí, technicky velmi věrohodné a bez logických rozporů, což o verzi žalobce nelze říci, neboť obsahuje zásadní logické mezery.
12. Žalovaný se shodl s názorem městského úřadu, že videozáznam, který předložil žalobce, nemá příliš velkou vypovídající hodnotu vzhledem k projednávanému přestupku, je v horší kvalitě, na jiném místě, z jiné vzdálenosti a za jiných světelných podmínek. Tyto okolnosti

pak zcela zásadně ovlivňují pozorovací podmínky. U přestupků pozorovatelných okem představuje záznam z videokamery, mobilního telefonu či fotoaparátu spíše důkazní nadstandard, kdy ovšem videozáznam nebo fotografie často pro svou ne zcela dobrou kvalitu a úhel pozorování nejsou vždy schopny spolehlivě prokázat spáchání přestupku nebo ho naopak vyvrátit.

13. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v odvolání namítal, že držel černé pouzdro na brýle, a nikoliv telefonní zařízení. Žalovaný pouze uvedl, že tato námitka je nevěrohodná, opožděná, účelově vykonstruovaná a obsahuje zásadní logické mezery; neuvedl však, jaké rozpory to jsou. Ze samotné svědecké výpovědi policistů vyplývá, že při zahájení silniční kontroly žalobce u sebe mobilní telefon neměl, hledal ho a následně ho našel v tašce. Naopak zde byly rozdíly ve svědeckých výpovědích, zejména ohledně skutečností, kde bylo zaparkováno vozidlo svědků, když spatřili přestupek, a co vlastně viděli v ruce žalobce. Údajně šlo o tmavý předmět. Mohlo se jednat o cokoli. Ani jeden ze svědků navíc nepotvrdil případný odlesk nebo světlo displeje, které by bylo v případě držení mobilního telefonu typické.
14. Dále je sporné, zda byl mobilní telefon žalobce poté, co ho našel v tašce, zapojen v nabíječce či nikoliv, tedy v jakém stavu a kde se telefon nacházel. Žalobce hodnověrně doložil videozáznamem s oběma předměty (mobilním telefonem a pouzdem na sluneční brýle), jak s nimi manipuloval v odstaveném vozidle, kde seděl na pozici řidiče. Tím se správní orgány nezabývaly. Žalovaný neuvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, pouze konstatoval závěr.
15. Žalobce namítal, že správní orgány neodstranily rozpory mezi jednotlivými důkazy. Žalobce tvrdil, že nedržel mobil, ale černé pouzdro na brýle. Městský úřad vycházel z výpovědi zasahujících policistů, které údajně podpořil kamerový záznam. Přitom městský úřad sám uvedl, že na záznamu i fotografiích pořízených ze záznamu palubní kamery neviděl nic, o čem by mohl s jistotou prohlásit, že žalobce v ruce drží konkrétní věc.
16. Přestupkové jednání žalobce nebylo prokázáno mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost. Oba zasahující policisté měli za to, že žalobce držel v ruce telefonní zařízení jenom proto, že „co jiného by to bylo“ a nemohli přestupek zjistit vzhledem k rychlosti, pohybu vozidla a času, po který mohli pozorovat předmět v ruce žalobce, pozorovacímu úhlu ze strany policistů a v místě, kde žalobce držel černé pouzdro na brýle (pod úrovní horní části volantu). Stejně tak nemohly přestupek zjistit z videozáznamu ani městský úřad, ani žalovaný. Správní orgány přestupek pouze předpokládaly, ale neprokázaly.
17. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že městský úřad vyhodnotil videozáznam z palubní kamery na straně 4 svého rozhodnutí a žalovaný v odstavcích 13-15 rozhodnutí o odvolání a následně se i na základě zjištění z tohoto videozáznamu zabývaly ostatními důkazy. Odůvodnění obou rozhodnutí dostatečně zachycuje myšlenkové procesy při hodnocení důkazů. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány tento důkaz posuzovaly jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech, zejména se svědeckými výpověďmi policistů a videozáznamem, který předložil žalobce.
18. Správní orgány neshledaly, že by mezi videozáznamem z palubní kamery a svědeckými výpověďmi policistů byl nějaký rozpor, proto ani nebyl důvod ho vypořádávat. Videozáznamy málokdy bývají v takové kvalitě, aby pouze na základě nich bylo možno určit, co řidič drží v ruce. Není to dáno pouze kvalitou obrazu, ale i umístěním videokamery ve vozidle a také tím, že videokamera na rozdíl od lidského oka není zaostřena na konkrétní

předmět či chování, pokud jí k tomu kameraman nedá popud; nemění ani úhel pozorování, pokud se neotočí celé vozidlo. Naproti tomu čočka lidského oka se zaostřuje zcela automaticky na detaily dle objektu zájmu pozorovatele. Kromě toho člověk může hýbat jak očima, tak i hlavou, takže doba pozorování je delší než u pevně umístěné kamery. Tomu odpovídá svědectví policistů, kteří vypověděli, že se nevěnovali ničemu jinému, dívali se na řidiče, na pozici rukou, na volant (viz svědecká výpověď prap. P. J., rovněž i nstržm. R. H. uvedl, že se díval na místo volantu a bylo to dobře vidět).

19. Oba správní orgány v rozhodnutí uvedly, že na základě videozáznamu z palubní kamery nelze přesně identifikovat tmavý předmět, který tento videozáznam zachycuje. Není to tedy o tom, že by videozáznam z palubní kamery zachycoval něco jiného, než uvedli policisté (ale i žalobce). V tomto směru videozáznam z palubní kamery ve spojení s dalšími důkazy nedávají jasnou odpověď na otázku, co žalobce držel v ruce. Zároveň je z něj však jasné, že nějaký tmavý předmět žalobce v ruce měl. Mohl to být mobilní telefon, který v tomto předmětu poznali policisté, ale i pouzdro na brýle, jak tvrdí žalobce. K záznamu z palubní kamery však přistupovaly další důkazy, které správní orgány hodnotily, a to svědecké výpovědi policistů a videozáznam pořízený žalobcem. Správní orgány proto videozáznam z palubní kamery použily zejména pro posouzení těchto dalších důkazů, zejména podmínek pozorování přestupku. Žalovaný po rozboru svědeckých výpovědí shledal, že jsou plné detailů a dokládají individualizované vnímání. To svědčí o tom, že policisté popsali, co vydělit, nikoliv to, co si mysleli, že vidí, nebo co vyčetli z úředního záznamu.
20. Verzi prezentovanou žalobcem se žalovaný zabýval v odstavcích 16-18 naříkaného rozhodnutí a popsal, proč této verzi neuvěřil. Bylo tomu tak zejména proto, že žalobce přišel s verzí, že v ruce držel pouzdro na brýle, až poté, co zhlédl videozáznam z palubní kamery. Jednalo se o nelogické chování, neboť do té doby žalobce ani nenapadlo tímto argumentovat. Pokud je však člověk nespravedlivě obviněn, že v ruce držel před malou chvilkou hovorové zařízení, zcela podvědomě chce tento omyl vyvrátit. Pravdivá verze události člověka napadne zcela bezprostředně a pokud v ruce držel jiný předmět, hájí se právě jeho konkretizací. Nic takového žalobce neučinil, což oslabilo věrohodnost jeho verze příběhu. Naproti tomu napadené rozhodnutí stálo v podstatných rysech na bezrozporných výpovědích dvou svědků, kteří si byli jisti, že žalobce držel v ruce právě mobilní telefon. Jejich výpovědi nedoprovázela žádná nejistota. Naopak jejich výpovědi obsahovaly řadu detailů, které potvrzují závěr o tom, že pozorovaný předmět dobře viděli a že si pouzdro na brýle nespletli s mobilním telefonem. Žalobcova argumentace rozsudkem NSS č. j. 8 As 261/2021-34 v odvolání je nepřipadná, protože šlo o věrohodnost jediného svědka. V posuzované věci byli však svědci dva a byla známa vzdálenost pozorování a úhel pozorování.
21. **Žalobce v replice** zopakoval, že správní orgány vzaly na vědomí neidentifikovatelnost předmětu, který měl žalobce držet při jízdě v ruce, a neodůvodnily tento rozpor s výpověďmi zasahujícími policistů. Rozpor mezi svědeckými výpověďmi a videozáznamem z palubní kamery policistů spočívá zejména v tom, že výpovědi policistů poukazují na naplnění podmínek skutkové podstaty přestupku, přitom videozáznam poukazuje na nenaplnění těchto podmínek. Správní orgány měly popsat a logicky věcně přesvědčivě odůvodnit, jak se s tímto rozporem vypořádaly a proč uvěřily jedné z protichůdných skutkových verzí. Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 102/2010-86 výpověď policisty by měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, pokud by popsala mobilní telefon natolik přesně a konkrétně, že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem, prokazatelně

užívaným řidičem za jízdy. Policisté však nijak detailně neidentifikovali mobilní telefon, který měl mít žalobce v ruce, pouze viděli tmavý předmět. Ten si spletli s mobilním telefonem, i když šlo o pouzdro na brýle. Jeden z policistů potvrdil, že žalobce po zastavení vozidla hledal mobil v tašce, která byla v zadní části vozidla. Najisto nebyly ani postaveny podmínky pozorování, tj. kde policisté stáli, jaký měli úhel pozorování, v jaké vzdálenosti byli od projíždějícího vozidla žalobce a po jak dlouhou dobu vozidlo žalobce mohli pozorovat. Rozpory ve výpovědích policistů zde byly. Žalovaný ani ve vyjádření k žalobě nepopsal zásadní logické mezery v argumentaci žalobce. Bylo namístě rozhodnout podle zásady *in dubio pro reo*.

22. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
23. Žalobce **při jednání soudu** opakoval, že výsledky policistů byly nevěrohodné. Policisté neidentifikovali dostatečně mobilní telefon žalobce, neviděli odlesk ani displej; ani neměli možnost ho vidět, protože byl na úrovni spodní části volantu. Z videozáznamu Policie ČR nebylo možné telefon identifikovat. Tyto skutečnosti správní orgány nezohlednily. Jeden policista uvedl, že žalobce hledal telefon v tašce v zadní části vozidla poté, co ho zastavili. Argument správních orgánů, že žalobce dal telefon do tašky vzadu po zjištění přestupku před silniční kontrolou, je nepřesvědčivý. Policisté nebyli schopni určit, kde se měl přestupek stát. Žalobce ve správním řízení doložil důkaz – videozáznam, který prokázal možnost záměny telefonu s krabičkou na brýle, které by zodpovědný řidič měl mít ve vozidle. S tímto důkazem se správní orgány nevypořádaly v souladu se zákonem a tvrzení, že důkaz je účelový a opožděný, je nepřesvědčivé. Žalobce je totiž oprávněn předkládat důkazy i v průběhu správního řízení. Přestupek se nestal a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřesvědčivé, nepřezkoumatelné a v rozporu s judikaturou a nároky na dokazování.
24. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. Sporné byly přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, prokázání skutkového stavu a otázka opomenutých důkazů.
26. Soud neshledal žalované rozhodnutí jako **nepřezkoumatelné** pro nedostatek důvodů. Žalovaný a městský úřad žalobci srozumitelně vysvětlily, z jakého důvodu shledaly jeho námitky jako nedůvodné. Napadené rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
27. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84, a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal

se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2019. s. 618).

28. Jak soud citoval podrobně z napadeného rozhodnutí, správní orgány se zabývaly verzí příběhu s pouzdrém na brýle i videozáznamem, který předložil žalobce, natolik podrobně, aby vyhověly požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí podle § 68 správního řádu a konstantní judikatury a vysvětlily žalobci, proč verzi žalobce o pouzdru na brýle neuvěřily a proč videozáznam předložený žalobcem nevnese do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.
29. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že zde byl **opomenutý důkaz**.
30. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud či správní orgán při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009- 56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08). O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. Žalovaný se k videozáznamu dodanému žalobcem jasně vyjádřil.
31. Soud dospěl k závěru, že správní orgány žalobci přestupek prokázaly v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a judikaturou českých i evropských soudů.
32. Žalobci byl kladen za vinu přestupek, který spočíval v držení telefonního přístroje podle § 7 odst. 1 písm. c) ZSP, podle kterého *„řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“*.
33. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 a násl. správního řádu). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).
34. Spornou skutkovou otázkou bylo **prokázání držení telefonního přístroje**. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány vyhodnotily skutečnosti, které vyplynuly ze dvou důkazních prostředků – výpovědi policistů jakožto svědků.
35. Soud předesílá, že v posuzované věci se jedná o obvyklou situaci, kdy žalobce tvrdí něco jiného než policisté, kdy žalobce předestře svou verzi příběhu anebo jen jednoduše zpochybňuje verzi, kterou předložil policista. V případě držení telefonu za jízdy jde o spáchání přestupku, který je viditelný pouze okem, pokud neexistuje dostatečně kvalitní videozáznam nebo fotografie, a který lze pozorovat pouze do určité vzdálenosti. Viditelnost přestupku ovlivňuje rovněž rychlost jízdy. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Věrohodnost mohou snižovat především důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči

obviněnému nebo důkazy o narušení jejich nestrannosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 69/2018-37, bod 25).

36. Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 102/2010-86, by vypovídající policista měl mobilní telefon popsat „*natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval*“ (strana 9 citovaného rozsudku). Jak ale uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 As 126/2015-42, bod 21: „*nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. V citovaném případě byla výpověď policistů zpochybněna jejich následnou bezdůvodnou kontrolou povinné výbavy, ale zejména skutečností, že nebylo postaveno najisto, zda policisté vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí byli vůbec schopni žalobce vidět telefonovat a kolik času na zhlédnutí dané situace měli.*“ Ke stejnému závěru dospěl i rozsudek NSS č. j. 10 As 339/2020-44, bod 21, podle kterého „*[rozsudek] nelze interpretovat tak, jak činí stěžovatel, totiž že při každém takovém přestupku je třeba dogmaticky trvat na jedinečném popisu telefonu. Tento závěr je nesprávný, neboť potřeba jednoznačně popsat mobilní zařízení se bude vždy odvíjet od věrohodnosti policistova tvrzení. Jestliže nevzniknou pochybnosti o tom, že policista mohl telefon v ruce řidiče vidět, není třeba trvat na přesném označení telefonu*“.
37. Z judikatury NSS vyplývá, že provedené důkazy by měly vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že domnělý přestupce mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté nebo alespoň jeden z nich by tak měly být ve svém vozidle „*v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohly jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon*“ (viz usnesení NSS č. j. 9 As 144/2021-31, bod 12). Důležitou roli tedy hrají, například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla obviněného a čas, po kterých mohli policisté přestupek pozorovat (bod 13 citovaného usnesení).
38. Soud ze správního spisu ověřil, že skutková zjištění a skutkové závěry správních orgánů odpovídají skutečnostem tak, jak je městský úřad a žalovaný popsaly podrobně v citovaném napadeném rozhodnutí. Videozáznam Policie ČR prokazuje, že policisté odhadli dobu pozorování projednávaného protiprávního jednání žalobce velmi přesně.
39. Soud **ze správního spisu** ověřil nad rámec toho, co citoval z napadeného rozhodnutí výše, že podle úředního záznamu Policie ČR z 26. 7. 2022 policisté zcela zřetelně viděli žalobce držet mobilní telefon v pravé ruce před volantem, v úrovni kapličky a palubní desky a že se do něho dívá.
40. Soud ověřil ze čtyř fotografií, pořízených z videozáznamu, a ze samotného videozáznamu, že je žalobce vidět ve vozidle v době záznamu 13:35:53 až 13:35:57, jak drží mobilní telefon v pravé ruce a opírá tuto ruku o horní část volantu.

41. Policista P. J. vypověděl jako svědek, že viděl žalobce zcela zřetelně držet v ruce mobilní telefon, a to zhruba v úrovni kapličky před volantem, v místě palubní desky. Shodli se s kolegou, co viděli a vydali se za vozidlem. K dotazům správního orgánu žalobce uvedl, že šlo o běžný dotykový telefon, dnes mezi nimi nejsou markantní rozdíly. Jednání viděl asi vteřinu až dvě, jde o zkušenost. Díval se přímo na řidiče a na pozici rukou, na volant a nevěnoval se ničemu jinému. Souhra mezi policisty musí být stoprocentní a pokud si nejsou jistí, že viděli mobilní telefon, tak „do toho nejdou“. K dotazu žalobce, aby policista popsali děj, jak drží telefon, policista zopakoval, že žalobce telefon jen držel a nijak s ním nemanipuloval. Na barvu si nevzpomínal, ani na to, jestli na telefonu svítil displej, a k dotazu žalobce, jestli dokáže rozlišit tlačítkový a dotykový telefon, svědek uvedl, že to dnes dokáže i malé dítě.
42. Policista R. H. ve svědecké výpovědi zdůraznil, že se zaměřovali na řidiče, jestli netelefonují, jsou připoutaní a mají „technickou“. Všimli si žalobce, že drží v pravé ruce hovorové zařízení, tak se s kolegou rozhodli za žalobcem vyjet. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a řekl, že ani neví, kde má svůj telefon. Svědek k dotazům správního orgánu na podmínky v době pozorování odpověděl, že byl den, po obědě, nepršelo. Přestupek viděli přes čelní sklo policejního vozidla a přes boční sklo vozidla žalobce. Ve výhledu jim nic nebránilo. Svědek si byl jistý, že se jednalo o mobilní telefon. Byl to dotykový telefon, od kterého vedla bílá šňůrka nebo kabel. Dobu pozorování odhadl na 3-4 vteřiny. Žalobce držel v pravé ruce nějak na volantu telefon. Protože ho držel v pravé ruce, tak byl dobře vidět a je to vidět i na videozáznamu. Vozidlo projelo a oba nahlas řekli „telefon“ a vyjeli za vozidlem. Vozidlo žalobce viděli na vzdálenost 8-10 m. Svědek viděl žalobce, jak držel telefon v pravé ruce v dlani, kdy pohyboval palcem, šlo vidět pohyb palce. Na dotaz žalobce svědek popsal, že šlo o telefon většího rozměru a ve vrchní polovině telefonu tlačítka nenajdeme. Palcem pohyboval v horní polovině telefonu. K otázce žalobce na barvu telefonu svědek sdělil, že ho žalobce držel tak, že na celý telefon neviděl, co viděl, bylo černé. Jestli svítil displej, nedokázal říct, ale když na něm pohyboval žalobce palcem, tak asi „vyplý“ nebyl. Žalobce držel telefon celou rukou a svědek viděl jen horní část.
43. Žalobce v písemném vyjádření namítl, že se policisté neshodli na tom, co s mobilem dělal, jestli ho držel nebo telefonoval. Jde o rozpory ve výpovědích. Žalobce nemohl držet telefon celý v ruce, a přitom po něm jezdit prstem. Rozpory jsou v čase pozorování přestupku – jeden policista řekl 1-2 vteřiny a druhý 3-4 vteřiny. Videozáznam přestupku žalobce neprokazuje.
44. Žalobce v odvolání namítl, že i policisté tvrdili, že žalobce při silniční kontrole telefon hledal a našel ho vzadu v tašce. Městský úřad zamítl provedení důkazu videozáznamem, který poslal žalobce. Místo přestupku nebylo jasně definované – jeden z policistů nedokázal zapsat do předtištěné mapky umístění služebního vozidla při zjištění přestupku. Jsou zde rozpory ve výpovědích. Jeden policista tvrdil, že žalobce měl mobil v nabíječce, druhý viděl něco černého. Jeden policista tvrdil, že žalobce na mobilu nic nedělá, druhý tvrdil opak. Nejsou zde relevantní důkazy o vině žalobce.
45. Soud se ve skutkových a právních závěrech ztotožnil se správními orgány.
46. V posuzovaném případě jsou důvěryhodné výpovědi policistů, že mohli objektivně pozorovat spáchání přestupku. Policisté vypověděli konkrétně a uvěřitelným způsobem, že viděli, jak žalobce drží mobilní telefon. Popsali ho jako chytrý (dotykový) telefon. Policisté viděli vozidlo žalobce v bližším, přilehlém jízdním pruhu. Žalobce ani

policisté neměli ztmavená skla. Jak uvedli policisté ve svědeckých výpovědích a jak vyplynulo z videozáznamu z kamery ve služebním vozidle Policie ČR, viditelnost byla dobrá. Policisté vozidlo viděli ze vzdálenosti nejvýše asi 10 m, měli náležitý rozhled, neboť v danou dobu místem neprojíždělo jiné vozidlo a přestupek viděli přes čelní sklo policejního vozu. Tato skutečnost byla impulsem, proč se za vozidlem žalobce vydali.

47. Pozice rukou je jiná v případě, když řidič drží telefon a když drží pouzdro na brýle. Navíc pouzdro na brýle má jinou tloušťku. K rozpoznání držení telefonu v ruce u volantu není třeba specifických znalostí a dovedností a policisté zaměřeni na silniční kontrolu takové situace znají.
48. Žalobce svou nevinu sice dokazovat nemusel, měl ale právo uvádět okolnosti a důkazy, které by oslabily nebo vyvracely jeho obvinění. Při silniční kontrole žalobce neuvedl na svou obhajobu vůbec nic. Žalobce neuvedl nic na svou obhajobu v písemném podání ze 17. 6. 2023 ani 18. 7. 2023 při nahlížení do spisu, ani při projednání přestupku u městského úřadu 16. 8. 2023. Poprvé žalobce uplatnil verzi příběhu s pouzdem na brýle v písemné omluvě z 6. 8. 2023. Teprve po výsledku svědků žalobce písemně přichází s popisem rozporů mezi výpověďmi svědků.
49. Správní orgány i soud vycházely z videozáznamu Policie ČR. Výšky a umístění vozidel žalobce a policistů při zjištění přestupku umožňovaly policistům ve služebním vozidle jasný pohled na žalobce jakožto řidiče vozidla. Policisté měli dostatek času (konkrétně několik sekund) vidět, jak žalobce drží telefon v ruce u volantu (na videozáznamu jde o čas záznamu 13:35:53 až 13:35:57). Doba jedné až čtyř vteřin zcela postačuje k tomu, aby člověk spatřil telefon v ruce řidiče.
50. Podle videozáznamu ani žalobce ani policisté neměli ve vozidlech ztmavená skla tak, že by nebylo z vozidla a do vozidla vidět. Ostatně tomu brání také vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
51. Viditelnost z vozidla do vozidla a držení telefonu v ruce při řízení vozidla si může každý jednoduše ověřit pohledem na řidiče, kteří za jízdy drží telefon nebo jiný předmět. Z úřední činnosti je soudu a žalovanému známý výsledek vyšetřovacího pokusu, který zdejší soud stručně popsal v bodě 16 rozsudku č. j. 72 A 19/2023-51. Z pokusu vyplynulo, že mobilní telefon lze vidět v ruce řidiče i krátký časový úsek a lze ho bezpečně rozeznat.
52. Soud dospěl k závěru o **věrohodnosti výpovědi policistů** i jejich osob. Výpovědi policistů byly konzistentní, přesvědčivé a stále v čase (v porovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku). Paměťové stopy policistů byly s ohledem na výrazy použité ve svědeckých výpovědích dostatečně kvalitní a silné. Policisté nepochybovali o tom, co viděli, a podrobně popsali, co svými smysly vnímali. Není tu nic, co by důvěryhodnost jejich osob a výpovědí snižovalo. Svědecké výpovědi byly v souladu s ručně psaným oznámením přestupku a úředním záznamem policie. Nešlo o situaci, kdy by si policisté na nic nevzpomínali nebo nedokázali popsat, co viděli. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policistů k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policistů vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policistů žalobce nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce verzi příběhu policistů znevěrohodnil jinou uvěřitelnou a včas sdělenou verzí. Sami policisté ve svých výpovědích neměli rozpory (v rámci svých výpovědí ani mezi sebou, ani s jejich videozáznamem). Přesvědčivost výpovědí policistů nepolevila ani s odstupem

času po spáchání přestupku. K přestupku došlo 6. 6. 2023. Policisté podali svědeckou výpověď 16. 8. 2023. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho výpovědi jako například v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114 (a mnohých jiných), podle kterého *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*

53. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policisty, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policisté vůbec neměli možnost přestupek spatřit. Věřohodnost výpovědi policisty zesílil soulad výpovědí s oznámením přestupku a policejním videozáznamem a nedůvěryhodnost pozdě předložené verze o obalu na brýle v rukou žalobce při řízení. Věřohodnosti policistů přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji věrohodnou verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Ze svědeckých výpovědí ani z dalšího dokazování nevyplývalo, že by policisté vyvíjeli na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani netvrdil.
54. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobilé otrásl věrohodností policistů jako svědků, *„musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“* (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že *„za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobilé otrásl věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“* (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27). Těmto požadavkům výpovědi policistů v posuzované věci dostály.
55. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
56. Významné je, že policisté se vydali za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že ho viděli, jak za jízdy drží telefon. Jiný důvod dle své výpovědi neměli. Jiný důvod ani nevyplývá ze správního spisu a obhajoby žalobce. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policisté zabývali něčím jiným, než bylo držení telefonu za jízdy. Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho policisté zastavili. Navíc policisté jako svědci neuvedli, že by žalobce po zastavení uváděl, že telefon nedržel.
57. Soud neshledal absenci nestranného přístupu správních orgánů k dokazování a řízení. Správní orgány podrobně pospaly výpovědi obou svědků i argumenty žalobce tak, jak jsou uvedeny ve správním spise a jak je soud citoval výše. Policisté si byli při svědecké výpovědi jistí a shodně popsali průběh zjištění přestupku.

58. Soud se ztotožnil s hodnocením videozáznamu, který doložil žalobce na ukázkou viditelnosti předmětu v ruce zvenčí vozidla. Tento videozáznam neměl vypovídací hodnotu ve vztahu k posuzované věci. Na záznamu je vidět, jak se osoba, která záznam pořizuje, přibližuje a vzdaluje vozidlu, ve kterém sedí řidič. Ten bere a dává zpět mobilní telefon do držáku (hands-free) umístěném na ventilátoru uprostřed palubní desky. Záznam je pořizovaný z boční strany vozidla, přes okno spolujezdce vedle řidiče vozidla. Na bočním okně jsou odlesky oblohy, a proto není vidět do vozidla zcela jasně. Ve vozidle je řidič sám. Jde o jiné počasí, světlo, výhledové poměry, vzdálenosti, výšky a úhly než v případě záznamu přestupku palubní kamerou ve služebním vozidle Policie ČR.
59. Žalobce nevysvětlil, proč verzi s obalem na brýle nesdělil ihned při silniční kontrole a proč s ní otálel tak dlouho. Žalobce proto přesvědčivě a uvěřitelným způsobem nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné, rozumné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce byl přičetný a svéprávný a netvrdil, že měl snížené rozpoznávací a ovládací schopnosti, že by byl například pod sedativy, v bodové tísní, zvláštní životní situaci apod. Žalobce má vysokoškolské vzdělání a musel vědět, že spáchal přestupek a že věrohodná obhajoba je včasná a uvěřitelná. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a nadstandardně podrobně a pečlivě své postupy a rozhodnutí odůvodnily. Přitom nezneužily správního uvážení, ani nepřekročily jeho meze.
60. Posouzení věci v celém jejím kontextu, s ohledem na všechny okolnosti spáchání přestupku v souladu s § 38 písm. d) ZOP, ovlivňují i další, následující souvislosti.
61. Podle výpisu z evidenční karty žalobce coby řidiče ke 14. 6. 2023 jsou zde zaznamenány od roku 2005 celkem dvacet čtyři záznamy o přestupcích, které se do této evidence zapisují. Žalobce pozbyl řidičské oprávnění celkem čtyřikrát, jednou z důvodu bodového hodnocení a třikrát z důvodu zákazu činnosti. Ačkoli se ke starším přestupkům nepřihlíží vzhledem k zahrazení (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 82/2010-55), správní orgány mohou dřívější přestupky zohlednit při hodnocení osoby pachatele a mohou vyvodit závěr, že jde o sklon porušovat pravidla silničního provozu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce měl motivaci k obraně a popírání spáchání přestupku, aby případně nepřišel o řidičské oprávnění. Tuto okolnost je třeba vzít v úvahu při celkovém hodnocení obhajoby žalobce a provedeního dokazování a při zjišťování skutkového stavu. Ostatně, žalobce nevysvětlil, proč se nehájil již při silniční kontrole a ani to, proč přišel s verzí o obalu na brýle až v písemném vyjádření z 6. 8. 2023, i když přestupek se stal 6. 6. 2023, tj. asi o dva měsíce dříve.
62. Podle rozsudku NSS č. j. 9 As 400/2017-25 není nutné pro prokázání držení mobilního telefonu pořizovat obrazový záznam. NSS uvedl v bodě 15 s odkazem na své rozsudky č. j. 1 As 266/2015-34 a č. j. 9 As 348/2017-38, že obvinění z přestupku obvykle tvrdí, že svoji povinnost neporušili. Buď uvádějí, že nedrželi v ruce nic anebo drželi v ruce jiný předmět. Odkazované rozsudky vycházejí z toho, že je přirozené, že pokud tento typ přestupku není zdokumentován objektivním způsobem (například kvalitní videozáznamem či fotografií), potom se rozhodnutí správních orgánů opírají o věrohodné výpovědi policistů.
63. Jak již uvedl Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 19 A 12/2022-40, je notorií, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera nebo mobilní telefon.

64. Žalobce **přenesené důkazní břemeno** neunesl. Žalobce předestřel jinou skutkovou verzi děje pozdě, velice obecně a neuvedl k ní žádné argumenty, podrobnosti, indicie, důkazy. Žalobce už v ručně psaném oznámení přestupku uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, podepsal se, ale do oznámení ani policistům neuvedl žádnou jinou verzi příběhu. Ostatně jinou věrohodnou verzi žalobce ve správním řízení a v soudním řízení správním ve skutečnosti ani nesdělil. Je stěží představitelné, že v případě, že žalobce telefon nadržel, by neuvedl už při silniční kontrole něco na svou obhajobu a podezření nevyvracel. Taková reakce by byla přirozená a logická. Přesto se žalobce vyjadřovat k věci nemusel. Pak na sebe ale vzal riziko důvodného posouzení pozdější obhajoby jako účelové a nedůvěryhodné a dále na sebe přenesl břemeno prokázání svých pozdějších tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
65. Z judikatury NSS vyplývá, že uznání viny za popsany přestupek (držení telefonu) je možné i na základě pouze jediné výpovědi jednoho policisty coby očitého svědka, pokud je věrohodná a věrohodnost je pečlivě zhodnocena a popsána (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 230/2019-19 nebo č. j. 6 As 126/2015-42).
66. Policisté nebyli povinni žádat žalobce o předložení mobilního telefonu při silniční kontrole. To, že tak neučinili, nemá vliv na prokázání přestupku. V posuzovaném případě nebylo namístě, aby policista žádal žalobce o vydání mobilního telefonu. Skutečnost, že policisté neuvedli, kde viděli ve vozidle mobilní telefon v době po zastavení vozidla, nemá vliv na to, že viděli řidiče držet telefon za jízdy. Podle rozsudku NSS č. j. 5 As 203/2017-28 při zjištění přestupku spočívajícího v tom, že řidič motorového vozidla drží telefonní přístroj při jízdě, „nebude zasahující policista zpravidla oprávněn vyzvat podle § 34 odst. 1 písm. b) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tohoto řidiče k vydání tohoto mobilního telefonu jakožto věci důležité pro řízení o přestupku, ani řidiči takovou věc následně podle § 34 odst. 2 téhož zákona za tímto účelem odejmout.“
67. Prokazování existence hands-free sady a její funkčnosti ve vozidle nemělo v daném případě rovněž význam. Držení telefonního přístroje řidičem není vyloučeno ani v případě její funkčnosti. Hands-free zařízení také nemuselo fungovat, použitý telefon s ním nemusel být spárovaný, řidič mohl držet jiný telefon než ten, který byl spárovaný atd.
68. Stejně tak otázka, jestli žalobce skutečně telefonoval, není v posuzované věci právně významná. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) ZSP zakazuje **držení** telefonního přístroje či jiného hovorového nebo záznamového zařízení.
69. Soud se ztotožnil s právními závěry městského úřadu a žalovaného, že další dokazování bylo nadbytečné, protože nebylo nadále třeba objasňovat skutkový stav. Nebyly zde právně významné rozpory ve výpovědích vyslechnutých policistů. Jejich výpovědi byly jako důkazy použitelné, byly věrohodné a přesvědčivé.
70. Podle rozsudku NSS č. j. 9 As 139/2012-30 „*situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech*

je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporů se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84).“

71. Těmto požadavkům v posuzované věci správní orgány dostály. Přestupek žalobce prokázaly výpovědi svědků – zasahujících policistů, které byly ve shodě s podklady rozhodnutí, zejména úředním záznamem Policie ČR a oznámením přestupku a také s videozáznamem, na kterém je vidět, že žalobce drží v ruce hovorové zařízení.
72. Soud posuzoval případ žalobce stejně jako případy sp. zn. 72 A 19/2023 a 72 A 13/2020, ve kterých žalobu zamítl. Kasační stížnost proti poslední jmenovanému rozsudku NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením č. j. 8 As 257/2023-43 a ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením sp. zn. III. ÚS 2753/24.
73. V posuzované věci nebylo možné **rozhodnout ve prospěch žalobce v souladu se zásadou *in dubio pro reo***. Ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z projednaného přestupku. Otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (např. rozsudky NSS č. j. 2 As 109/2012-26, či Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 294/2023-678). O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. Policisté si byli při svědeckých výpovědích jisti a správní orgány jednoznačně přestupek žalobci prokázaly.
74. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány přestupek žalobci prokázaly věrohodnými svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které byly v souladu s videozáznamem Policie ČR. Žalobce nenavrl a nepředložil žádný důkaz, který by jeho verzi příběhu prokázal. Jeho obhajoba nebyla důvěryhodná. V postupu městského úřadu a žalovaného soud neshledal vady a rozhodnutí shledal jako souladné se zákony a mezinárodními smlouvami. Správní orgány v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami zjistily skutkový stav, vybraly právní předpisy, pod které ho subsumovaly a z toho vyvodily skutkové a právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 7. května 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně